

at det ærede Medlem indstævnedes disse Piger til at vidne i Aarhus. Det ærede Medlem kunde have faaet Sagen udsat, indtil Forhørene vare afsluttede, og kunde da som Bevismiddel i sin Sag have fremlagt en Udskrift af Forhørene. Dernæst behøvede det ærede Medlem ikke at forlange, at Pigerne skulde aflægge Ed. Men det ærede Medlem forlangte, at Pigerne skulde aflægge Ed, og har som Grund dertil her givet den Forklaring, at han vidste, hvor lidt Tillid man tillagde Vidneforklaringer uden Ed. Saa var det, at det ærede Medlem lod disse Piger aflægge Ed. Selvfølgelig var det ærede Medlem den Gang i den Tro, at de til Punkt og Prikke havde udtalt Sandhed. Saa siger det ærede Medlem, at vi maa først have Bevis for, at de virkelig have aflagt falsk Ed. Men jeg skulde dog tro, at de trykte Forhør indeholde fuldstændig tilstrækkeligt Bevis derfor. Selv om man vil se helt bort fra Pigerne egen Tilstaaelse, indeholde de trykte Forhør den ene Forklaring efter den anden fra andre Personer om, at den af Pigerne afgivne og beedigede Forklaring ikke er og ikke kan være rigtig. Der er saaledes ikke Tvivl om, at de Eder, der ere aflagte i Aarhus, ere falske, og det er til syvende og sidst det ærede Medlems Ansvar overfor de 3 unge Piger, som ere komne saaledes af Sted. Nu skulle vi andre bagefter til at se, hvorledes vi kunne raade Bod derpaa, og søge, hvis det er muligt, at fritage disse 3 unge Piger for Følgerne af det, som det ærede Medlem har draget dem ind i.

Men dernæst er der ogsaa en Ting til, jeg vil nævne, og det er den Skade, den i nogle Tilfælde ubodelige Skade, som det ærede Medlem har tilføjet de unge Piger, som han ved sin Agitation har lokket og forledt til i Utide at løbe bort fra deres Pladser. Forholdet er jo det, at alle disse unge Piger ere komne over paa „Hebron“ for største Delen fra daarlige Hjem og Omgivelser, baade her i København og andre Steder, for at de ovre paa Børnehjemmet skulde lære Orden, Renlighed, Sanddruhed, Sædelighed og god Opførsel, og for at de, naar de havde været i nogen Tid paa Anstalten og lært dette, skulde fortsætte ved at komme ud i Tjenester, hvor de under rolige og normale Forhold kunde udvikle sig til ny og hæderlige Mennesker. Det er en Virksomhed, som langt fra var forbi for disse unge Piger, og som paa ingen Maade ethvert som helst Øjeblik kan afbrydes, saa man kan sige: Nu kan det være nok, og er du ikke fornøjet

i din Tjeneste, saa rejs din Vej igen. Det har det ærede Medlem gjort. Det ærede Medlem, som, naar vi have forhandlet i Rigsdagen om Børneloven, altid har talt om sin store Interesse for denne Sag, har, naar det kom til Praxis, vist sin Interesse paa den Maade, at naar et Barn først havde været paa Børnehjemmet og dernæst kom i en Tjeneste, som Barnet ikke syntes om, saa skal Barnet ud af den Tjeneste, og det skal være straks, og Barnet skal da vende tilbage derhen, hvor det kom fra. Skulde der endelig være nogen Mening i det ærede Medlems selvbestaltede Indgriben i Børnenes Anbringelse, maatte det ærede Medlem dog, hver Gang han lokkede et Barn bort fra dets Plads eller hørte, at et Barn var løbet væk paa Grund af hans Agitation, sætte sig i Bevægelse for at finde et andet Sted, hvor Barnet kunde være, for at finde et af de gode Plejehjem, som det ærede Medlem altid taler om og siger, der findes saa mange af, medens man altid indenfor Børnehjemsinstitutionen har meget vanskeligt ved at finde overdrevent mange af dem. Men det gør det ærede Medlem ikke. Det ærede Medlem lader Barnet løbe tilbage til det Sted, hvor det kom fra. Den Skæbne, Veronika saaledes har haft, er i højeste Grad sørgelig og viser fuldt ud, hvilken overordentlig Letsindighed det ærede Medlem har udvist overfor denne stakkels Pige, og hvilket uhyre Ansvar det ærede Medlem har paadraget sig derved. Denne Pige omtales, som jeg nævnte før, første Gang i en af det ærede Medlems Artikler — det er Pag. 11 i den trykte Bog — som en lille Pigeskønhed, som et ualmindelig smukt Barn. Hun havde her i København levet under meget uheldige Forhold. Det findes omtalt Pag. 178—79 i Bogen. Hun er født, oplyses der, den 16. December 1891; hun blev altsaa den 16. f. M. 16 Aar. Hun var ulydig og uopmærksom i Skolen, men „ellers er der ikke noget særligt i Vejen“, siger hendes Lærerinde. Men „Barnets hjemlige Forhold og Holmensgades demoraliserende Omgivelser“ — Forældrene boede nemlig i Holmensgade den Gang — „ville absolut i Bund og Grund ødelægge hende“. Hun er „en skikkelig, godmodig Karakter“. I ny, gode Forhold tror jeg, hun har Udsigt til at komme paa ret Køl igen. Men hun maa snart bort“. Der findes saa Pag. 179 et Dokument, hvorefter hendes Moder og Stiffader overdrager Forældremyndigheden over hende til „Kristelig Forening til vildfarende Børns Redning“. Efter at dette Dokument er udstedt, gaar